

solidarnost je naša snaga

Solidarna poseta ratnim izbeglicama

U gostima kod Avganistanaca

4. avgust 2016.

29.08.2016. smo sa našim prijateljem Asadom iz Sirije, obilazili parkove. Asad je čuo da veća grupa izbeglica noću spava kod napuštenih skladišta, iza autobuske stanice. Otišli smo tamo i zatekli oko petnestak izbeglica, koje su boravile ispod velike nadstrešnice, širine oko 4-5 metara, koja se prostirala celom dužinom skladišta, oko 50 metara. Na betonu su bila đebad, pa smo po broju ćebadi mogli zaključiti da tu boravi više desetina ljudi. Obišli smo celu okolinu, samo skladište je zaključano, te nije moguće ući u njega, niti se izbeglice nalaze u njemu. Jednog radnika koji je nešto radio ispred skladišta pitali smo da li se ta skladišta koriste. Rekao nam je da je većina ispražnjena, da i on upravo prazni jedno, jer će uskoro da se ruši zbog „Beograda na vodi“. U neposrednoj blizini skladišta se nalaze ostaci već srušenih zgrada. Tu se nalaze, među ruševinama i dve „preživle“ česme, koje služe izbeglicama kao izvor vode. Jedna česma je ograđena nekim daskama, te se koristi za kupanje.

Odlučili smo da sledećeg dana donesemo pomoć ljudima koji tu borave.

Kada smo došli sutra dan, zatekli smo sličnu situaciju, oko 15-20 izbeglica je sedelo i ležalo u hladovini nadstrešnice. Prišli smo im i predali skromnu pomoć koju smo doneli. Odmah su nas ponudili da sednemo sa njima. To mesto i ta ćebad na kojima smo sedeli su bili njihov dom. Tako su se i ophodili prema nama, kao prema gostima u njihovom domu. Nakon par minuta je došao jedan od njih, koga su neprimetno poslali da kupi sok u prodavnici. Nama su dali staklene čaše, oni su pili iz plastičnih.

Rekli su nam da tu boravi oko 60 ljudi, uglavnom iz Avganistana, i nešto malo iz Pakistana. U grupi ljudi sa kojima smo sedeli, od njih desetak, najstariji ima 27 godina, a najmlađi 15. Pričali su nam da su u Beogradu već više od dva meseca. Da su više puta pokušavali da pređu u Mađarsku, neki po tri puta, neki i po pet puta, ali su svaki put uhvaćeni. Govorili su nam o torturi mađarske policije i vojske. Iako nisu pružali nikakav otpor odmah bi ih poprskali biber-sprejom, a zatim bi ih tukli i puštali pse na njih. Jedan sedamnestogodišnjak, koji inače želi da ide u Ameriku, nam je pokazao ranu na ruci i na vratu od ujeda psa.

Rekli su nam da ih policija svakodnevno obilazi i da im govore da idu u Krnjaču, ali ih nisu fizički terali. Pitalli smo ih da li znaju kako je u kampu u Krnjači, rekli su nam da su svi bili tamo, ali da su se nakon dan-dva svi vraćali, da tamo nema mesta, da nema hrane, samo konzerva ribe i keks, da je hladno, jer nemaju ćebad. Kažu da im je tu gde su sada mnogo bolje, da je to mesto odlično i da tu imaju „sve“. Jedna od bitnih stvari kojima olakšava boravak je mogućnost da sami spremaju hranu. Nabavili su veliki lonac u kome svaki dan kuvaju zajedno.

solidarnost je naša snaga

Većina momaka iz ove grupe nam je rekla da je njihova želja da idu u Francusku. Vrlo su uplašeni situacijom na mađarskoj granici, i odmahuju glavom na pitanje da li će opet pokušati da pređu. Počeli su da razmišljaju i o drugim rutama.

Na kraju su nas pozvali da dođemo ponovo sutra, i da budemo gosti na ručku kod njih.

Po dogovoru smo se došli sutradan u 2 sata. Prethodnog dana smo ponudili da donesemo namirnice, ali su oni izričito rekli da ništa ne donosimo i da će oni sve obezbediti. Ipak smo doneli nešto pirinča i povrća. Primetili smo da su za mešanje koristili jedan štap, pa smo im doneli varjaču i kutlaču. Tome su se posebno obradovali.

Jedan od momaka je "glavni" kuvar, uglavnom on sprema, a ostali mu pomažu. Svi kažu da je on najbolji i da najviše vole kad on kuva. Dok je njih par spremalo ručak, mi ostali smo prekraćivali vreme u razgovoru i kartanju. Jedna grupa izbeglica, njih desetak je upravo kretala ka mađarskoj granici. Poželeli smo im sreću, ali i sa zebnjom posmatrali kako odlaze, razmišljajući o tome šta ih sve čeka tamo.

Idila je prekinuta kada su se pojavili policajci i službenici Komesarijata. Bilo ih je desetak. Prvo su sa razdaljine gledali šta se dešava, a onda prišli, prvo su otišli do momaka koji su kovali i naredili su im da ugase vatru. Onda su prišli nama, izbeglicama se nisu obraćali, nije bilo uobičajenih "saveta" da idu u Krnjaču. Dva policajca su pitala Sofiju i mene ko smo?, šta radimo tu?, da li smo iz neke organizacije? Odgovorili smo da smo građani koji hoće da pomognu, da smo došli kod prijatelja. Tražili su nam lične karte, propitali nas lične podatke, a zatim su preko mobilnog zvali kolege da provere naše podatke, to je sve potrajalo desetak minuta, vratili su nam lične karte i otišli. Nakon par minuta kada smo bili sigurni da su otišli, momci su ponovo zapalili vatru i nastavili sa kuvanjem.

Ubrzo je ručak bio gotov, pirinač, pomešan sa par krompira i par ljutih papričica. Svako od nas je dobio i glavicu luka. Suvišno je reći, da je bilo lepše i „slađe“ nego bilo koji drugi obrok koji smo mogli dobiti bilo gde. Tajni sastojak je bio ljudska solidarnost i empatija koju smo svi zajedno iskazivali.

Rastali smo se uz obećanja i u nadi da ćemo se ponovo sresti.

Pitali smo na kraju i kako se kaže hvala na njihovom jeziku.

Sve što imamo reći je mnana prijatelji, veliko mnana za sve.

Zabeležili: Sofija, Asad, Mirko